

Adriana Gregorová

Namaľuj mi
nádej

III MAME RADI BESTSELLERY

Adriana Gregorová

Namaľuj mi
nádej

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

*Skutočnosti uvedené v kniže sa nemusia
stotožňovať s realitou a všetky postavy
a situácie sú vymyslené.*

Copyright © A. Gregorová 2018
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN 978-80-89967-15-5

Život je ako tajomný maliar a my jeho výkresy. Môžeme len premýšľať, či už bol pred naším narodením portrét hotový alebo sa rodíme so skutočne čistým štítom. Paleta farieb je u každého iná. Niekde nájdeme všetky od výmyslu sveta, inde len päťdesiat odtieňov čiernej.

Občas maliar spraví len čiarku. Tolká škoda na tak priestranný výkres. Ludia sa často so slzami v očiach obracajú k nebu, no pritom dôvod pozná len on. Je však krásne veriť, že maliarmi sme vlastne my sami. Že to my máme pod palcom ťahy nekompromisným štetcom.

Veľakrát sa však pýtame, či sme skutočnými alebo len dočasnou múzou niekoho iného.

Venovanie

Knihu venujem mojim dvom najvernejším čitatelkám - mamine Mirke a babine Adelke. Ďakujem za všetko.

1. kapitola

„Teri, si s ním predsa dva roky, to je pre ženu pred tridsiatkou hotová pozvánka na svadbu!“ spustila pred niekoľkými rokmi moja o desať rokov staršia sestra. Dva rozvody za sebou, dve deti s dvomi mužmi, ktorí mali odlišnejšie povahy ako vzdialenosť zeme od slnka. Podpísalo sa to aj na jej dcérach. Kým Vaneska – anjelská tvár a vo vnútri špekulantka, vymýšľala mojej sestre pestrý program a spôsobovala zaručené rednutie vlasov, Adrianka – utiahnutá a nekonfliktná, bola hotovým pokladom pre všetky „óperky“, ktoré s ňou mali čo dočinenia. Napokon ma jej slová dobehli. Nátlak okolia, dvoch paličiek na tehotenskom teste a jeho modrých očí boli dostatočnými dôvodmi na vystrojenie malej svadby na úrade.

Vtedy bol Juraj úplne iná šálka kávy, akou som si dnes premývala zuby a pozorovala svoje dve priateľky. Magda a Soňa. Oheň a voda. Akoby som vo svojom živote mala čuch na ľudí, ktorí sú absolútne odlišní. Kým Magda brala mužov ako štamperlíky, ktoré do seba kopla a následne odkopla, Soňa bola v pár mesačnom manželstve so svojim Božským. V civile Jožkom. Čo sme sa o jeho úžasnosti napočúvali. Občas som nadobúdala zdanie, že grgá svätenú vodu a kaká fialky. Magda jej okamžite vysvetlila, že raz sa pán Božský vyfarbí a potom nám nemá chodiť vyplakávať. Vraj, Tereza, akože ja, dobre vie, o čom hovorí. Šiesty zmysel mi napovedal prikývnuť, a tak som prikývla, i keď som prijímala signál len na pár percent a hlbavo som sa ponárala do voňavej kávy a vlastného sveta.

Opäť sa vrátim k Jurajovi. Nespoznali sme sa na žiadnom romantickom mieste. Nikde nespievala atrapa Iglesiasa, nepršalo, neokradli ma, nefúkal prímorský vietor, jedine ten, čo sa vždy hnal cez paneláky a kazil účesy. V tom čase, dva roky pred tridsiatkou, som už bývala sama. Kúpila som si jednoizbový krtinec, ktorý moji priatelia kategoricky odmietali, keďže tých desať detí, ktoré mi priali, by sa tam nepomestilo. V rámci športu a odstránenia pomarančovej kože na zadku som šla vyniesť smeti. Naše kontajnery boli opäť preplnené, a tak som si to namierila k vedľajšiemu paneláku. Ako som kráčala, uvedomujúc si, že za pár dní mám dvadsaťosem a môj sen o otvorení vlastného kvetinárstva je stále len snom, narazila som aj s odpadkami do akéhosi muža, ktorý v rovnakom zamyslení kráčal proti mne.

„Dofrasa!“ ukázala som mu svoj vyberaný slovník a hneď za tým zašomrla zdvorilé pardon. Kým som do vreca horlivo hádzala všetky zvyšky, ktoré som v záchvatoch plaču nad mojím bezradným životom slobodnej devy pojedla, prihovril sa mi.

„Prečo chodíte vynášať smeti do tohto smetiaka, keď máte vlastný?“

Neviem, čo som čakala. Načahujúc sa po dve prázdne škatule od ferera roscher – najskôr niečo romantické. Napríklad – och máte krásne oči, nedáme kávu? Bez odpovede som nahádzala zvyšok odpadu do vreca, zvrtila sa na päte a vykročila k vlastným smetiakom. Až keď som sa ukryla v teple vchodu, uvedomila som si, že som ho poznala z videnia. Býval vo vedľajšom paneláku, no nikdy ma nezaujal natoľko, aby som s ním prehodila viac slov. Bol odo mňa o hlavu vyšší, chudý ako tie záchodové pavúky, s krátkymi čiernymi vlasmi a očami neidentifikovateľnej farby. Myslela som si, že týmto bolo akékoľvek ďalšie stretnutie spečatené ignorovaním, no na druhý deň sme sa stretli pred vchodom a on ma nečakane pozval na kávu. Odvtedy smeti vynášal on a farba očí sa ustálila na tmavomodrej.

„Si zlá! Ja nemôžem za to, že vždy natrafiš na nejakých hlupákov!“ sipela Soňa na obranu svojho milovaného, no Magda len pohodila červenou hrivou vlasov siahajúcou k bujnému poprsiu a pripálila si cigaretu.

„Teri, vysvetli jej to, prosím ťa. Určite som už vo vysokom štádiu cukrovky z tých kecov. Preboha, Soňa, chlap, čo nosí slipy, nie je normálny!“ skonštatovala s hnusom a vyfúkla jej dym do tváre.

„Lepšie ako rozgajdané boxerky nejakého opilca, ktorého si dovedieš z piatku a v sobotu ho už ani nebudeš poznať!“ vrátila úder a hľadala oporu v mojich očiach.

„No, Tereza, povedz jej! Veď aj tvoj Juraj nosil slipy, však?“ nehanbila sa zvýšiť hlas, i keď pri našom stole zastavila servírka a určite premýšľala nad tým, či do koláčov, ktoré sme jedli, nepridal ich dredatý kuchár aj nejakú marihuanu.

„Platíme kartou...“ otočila som sa k nej a ona s úľavou odišla po terminál.

„Tak, musíš to rozseknúť!“ otočila sa ku mne Magda a odrazu som mala na tvári dva páry očí ako zločinec na muške ostreľovačov.

„Šibe vám?“ poklepkala som si po spánku.

„Kašlite na slipy a trenky. Magdi, ty si bola tiež pred rokom brutálne zamilovaná a nedala si si vysvetliť, že chlap, ktorý má na predlaktí vytetované Simonka a je bezdetný, nebude určite pravý partner, a, Soni, ty buď šťastná vo svojom manželstve a nenechaj si to pokaziť. Nie je nič horšie, ako fungovať vo vzťahu, v ktorom sa všetko pekné vytráca...“ prehovorila som prednes hodný ocenenia a aspoň na chvíľu im zatvorila ústa.

Mlčali až do príchodu servírky. Keďže som pred pár dňami oslávila tridsiate štvrté narodeniny, pozývala som ich, a tak sme sa vyvarovali typickým hádkam kvôli plateniu. Veď keď už je tá emancipácia.

„Je to zlé?“ chytila ma Magda za dlaň, keď servírka odišla.

„Je to rovnaké,“ mykla som plecami, dopila posledný dúšok tmavého moku a opustili sme nákupné centrum.

Rozlúčili sme sa na parkovisku. Každá nastúpila do svojho auta. Mňa čakala cesta do škôlky, aby som vyzdvihla Adama, Magda sa ponáhľala do solária, aby bola v piatok opäť za hviezdou, a Soňa prať slipy. Haha.

„Voláme si!“ naznačila Soňa rukami telefón, vybozkávala sa s Magdou, s ktorou stihla splniť pravidelnú kvótu denných hádok a opustila parkovisko. Kým oni smerovali do centra Nitry, ja som sa vydala na opačnú stranu až pod Zobor. Adamko už čoskoro oslávi tri roky. Človek neveril, ako rýchlo uteká čas, až kým sa nestal rodičom.

Uháňala som plným mestom. Okolo tretej akoby všetkým padla a urýchlene sa potrebovali dostať na jednotlivé miesta, a to so značnou dávkou nervozity. Mne to dnes bolo jedno. Mala som dostatok času na príchod, na varenie, na tvárenie sa, že som v poriadku, i keď som nebola. Juraj chodieval domov okolo pol siedmej. Pracoval ako it-čkár a všetky vtipy smerované k tejto profesii sa naňho dokonale hodili. V čase, keď sme do seba narazili so smeťami, sa ešte dokázal smiať. Teraz to bola len navyše vyplavená emócia, ktorá ho mohla oberať o intelektuálne strávený čas. Možno som si určité situácie prifarbovala, aby som skutočne neostala na ocot, no až teraz, po ďalších šiestich rokoch som vedela, že chlapi sa skutočne nemenia ani po svadbe a ženy sa skutočne menia. Skutočne.

2. kapitola

„Dobrý deň, pani Jurdová,“ pozdravila ma Adamova učiteľka a žiara z jej vybielených zubov mi vypálila sieťnicu.

„Dobrý... Malý dnes poslúchal?“ strčila som hlavu do dverí, no jej prekvapený pohľad mi naznačoval najhorší scenár.

„Viete, Adamka už vyzdvihla jeho babka. Volal mi pán Jurda a myslela som si...“ habkala. Stálo ma dosť síl ovládnuť sa a nezaťahovať ju do mojich vzťahových problémov.

„To je v poriadku... asi mi manžel zabudol zavolať...“ vycerila som silený úsmev, pozdravila ju a s dupotom som sa hnala do auta. Boli to dva týždne, čo žil u matky a vyzdvihoval Adama, ako sa mu zachcelo. S telefónom sa aj kúpil, no aby mi zavolať, to nie.

Zaparkovala som pred bytovkou a hneď som si všimla jej malý červený citroën. Trojizbový byt nadobudol Juraj ešte pred svadbou ako dedičstvo po nebohom

otcovi. Tým pádom sa svokra u nás cítila varená-pečená i napriek tomu, že pod Zoborom mala priestranný dom. Mój krtinec šiel do dlhodobého prenájmu, a tak som ostala napospas jej radám a pravidelným návštevám. Neochotne som opustila klimatizované auto, vyprázdnila kufor plný nákupu a čerstvých kvetov, ktorými som si rada rozvonievala byt a vykročila do jamy levovej.

„Terezka!“ vykročila ladne k dverám a namiesto toho, aby mi vzala aspoň jednu z tašiek, ma obdarila parfumovým mrakom a bozkom.

„Chlapi mi šli urobiť nákup...“ oznámila mi s vyfarbeným úsmevom. Patrila k ženám, ktoré sa v šesťdesiatke cítili na dvadsať, no vyzerali na sedemdesiat. Po svokrovej smrti sa rozhodla žiť naplno, a to so všetkým, čo k jej veku neprislúchalo.

„Veď vieš, že Jurko s malým rád trávi čas, aj keď má veľmi veľa práce...“ povzdychla si nad ťažkým životom svojho jedináčika a preložila si nohy obťahnuté v bodkovaných silonkách.

„Zaiste... no Jurajovi by ruky neodpadli, ak by mi aspoň zavolať. Nemusela som zbytočne zachádzať...“

„Asi zabudol... veď vieš, koľko má zodpovednosti...“

„Počkať... takže nie sú v obchode, ale opäť je vo firme?“

„Zarába predsa...“ obhajovala ho. Jedno som jej nemohla zazlievať, a to, že aj napriek svojim otravným radám a mimoriadne čudnému šatníku sa do nášho manželstva nestarala. Nikdy to nepovedala nahlas, ale určite si k synčekovi predstavovala niekoho menej aktívneho a papuľnatého. Po jeho odsťahovaní sa však zaobišla s vysvetlením *-nerozumeli sme si -* a jej správanie ku mne a Adamovi sa nezmenilo. Nikdy som nepatrila k nevestám, čo zvalujú aj vlastný prd na svokra, ale rovnako som ju nenazývala druhou matkou.

„S Jurajom máme určitú dohodu a nepáči sa mi, že to nerešpektuje...“ odpovedala som s nádychom a opatrnosťou, aby som ju neurazila. Ona predsa nemohla za neverné trenky svojho syna. Radšej som z tašky vybalila posledné potraviny.

„Ak by si prišla načas, stihla by si Adama vyzdvihnúť pred mamou...“ brnkol mi na nervy hneď po tom, ako prekročil prah bytu. Svokra odišla krátko pred ich príchodom. Ponáhľala sa na „pracovné“ stretnutie s kolegyňou z pošty, v preklade, išla si vypočuť nové klebety.

„Medzi dvomi dospelými ľuďmi je predsa úplne normálne, že si takéto veci oznámia vopred alebo si aspoň zavolajú! S tým sprostým telefónom chodíš aj do vane, tak prečo si ma o tom neinformoval?!“ obrátila som svoju pozornosť k Jurajovi krátko po tom, ako som sa zvítala s Adamom.

„Priznaj, že chyba nie je v mame, ani v tom, že som ti nevolal...“

„A v čom akože???“

„Ty mi to určite povieš...“ uškrnul sa.

„Áno, poviem! Nepríde mi normálne vláčiť trojročné dieťa do kancelárie, posadiť ho pred počítač a púšťať mu nejaké stupidné videá, len aby si ty, otec roka, zapôsobil na tú tvoju...!“

„Kroť sa... ona tam nebola a malému sa v mojej práci páči. Makám na projekte a nemôžem ho mať tak často doma, ako by som chcel...“

„Nemal si odchádzať!“ odsekla som.

„Ale mal!“ postavil sa, prešiel k Adamovi, aby sa s ním rozlúčil a odišiel. Opäť.

3. kapitola

„De šiel ocko? Do pláce?!“ opýtal sa Adam so smutným výrazom v tvári a sadol si mi na kolená.

„Áno, láska, musí zarábať peniažky.“ Pobožkala som ho na čelo a pobrala sa navariť večeru.

Pred deťmi by sa nemalo hádať. Dlho som to tvrdila, no len čo sme sa dostali do bludného kruhu výčítiek a nespokojnosti, moje pevné zásady sa triasli ako kolená pri prvej hodine autoškoly. Nechcela som, aby Adam zažil to, čo ja. Počúvať rodičovské hádky, zlobu, ktorá sa drala von hrdlami rodičov. Vedela som, že Juraj by mi nikdy neublížil, no napriek tomu sa mi často po našich hádkach vynárali obrazy z minulosti. Pamätám si to doteraz. Júlia mohla mať sedemnášť a pomaly sa chystala vzlietnuť z rodičovského hniezda, respektíve väzenia. Otec prišiel spitý pod obraz Boží. Mama bola na nočnej, a tak mu Júlia prišla do rany. Vždy nás oslovoval rôznymi slovnými útvarmi, ktoré si žiadne dieťa nezaslúžilo. Boli sme paraziti, kurvy, špiny, hyeny. Najprv som netušila, čo tie výrazy znamenajú. Časom som sa dozvedela ich význam a aj dôvod, prečo Júlia ušla do Anglicka a na Slovensko sa vrátila až vtedy, keď otec zomrel. Dlho sme sa však z pohody netešili. Júlia dospelá, časom aj ja a potom, akoby to mala matka napísané v osude, potichu odišla na onen svet. Strhaná zo života, bez úsmevu a vedomia, že svoj celoživotný boj si nezaslúžila.

Juraj však na mňa ruku nikdy nepoložil. O mojom detstve som rozprávala málo. Najviac sa toho dozvedel po svadbe, aj to zapríčinili tehotenské hormóny a chvíľky beznádeje, keď bolo večer tridsať stupňov a moje nohy pripomínali

hurky v neopréne. Vedela som, že môj syn také detstvo nezažije. Nebude prežívať to, čo ja a Júlia, no napriek tomu ma bolel pohľad do jeho nechápavých tmavomodrých očí. Takto som si manželstvo nepredstavovala.

Uložila som Adama do postele. Pred pár týždňami sme mu oficiálne dokončili detskú izbu. Bolo to ešte pred tým, ako si Juraj pobalil kufre a odsťahoval sa k matke. Prispel mi polovicou a tam jeho záujem zhasol. Vymaľovala som ju s Júliou, kým bol malý v jasliach a trochu nám pomohla svokra, i keď bledučko sivú spojenú s tyrkysovou okomentovala ako gýčovú. Ktovie, čo by jej na to povedala jej flitrovaná sukňa končiaca dvadsať centimetrov nad kolenami.

„Hm, dá sa,“ zhrnul moju trojdňovú snahu a babranie sa s ikeáckymi návodmi. V ten deň som zložila ďalšiu skúšku dospelosti, a to v používaní vŕtačky a skrutkovača. Juraj bol opäť v práci, a tak túto zábavu dobrovoľne a s radosťou prepásol. Adamkove nadšenie si však vychutnal a ja tiež. Jeho žiariace oči vždy obmäkčili naše hádky, i keď sme sa v poslednej dobe len ťažko kontrolovali, aby nás nepočúval.

Teraz som sledovala nadvihujúci sa hrudník, ktorý ešte nemal na pleciach všetky problémy sveta. Ako „nematka“ som nechápala, prečo boli niektoré matky také háklivé. Pochopila som to, až keď sa Adam narodil. Keď sme prišli s Jurajom na poslednú poradňu obaja omámení vonkajšími teplotami šplhajúcimi sa k štyridsiatke a doktor s bledou tvárou zahlásil, že ozvy sú slabé. Ozvy? Mozog sa v tej chvíli snažil priradiť význam k danému slovu, ktoré bolo očividne veľmi dôležité.

Keď Adam zaplakal, museli ma počuť revať aj na opačnej strane Slovenska. V ten deň sme si boli s Jurajom najbližší. Hovorili sme si, že táto udalosť nás spojí do konca života a fakt, že tu Adamko nemusel byť, bol pre nás lepidlom na niekoľko mesiacov. No človek je tvor zabudlivý. I my sme zabudli. Zabudli sme na to, ako sme sa jeden o druhého báli a že sme na sebe milovali aj to, že je nám spolu dobre, i keď ja som z kysnutého a on z intelektuálneho cesta.

Ukladám sa do manželskej postele. Je to už druhý týždeň, čo tu spím sama. V jeden večer, v rovnaký ako dnes, prišiel z práce domov. Zdvorilo sa pozdravil, vytiahol spod postele kufor a začal sa baliť.

„Čo robíš?!“ nechápavo som sa vytiahla laktami do polosedu, rozčítanú knihu som odložila na nočný stolík a sledovala ho.

„Myslím, že vieš...“ zašomral, prehrabávajúc sa v skriní.

„No to by som sa asi nepýtala, nemyslíš?!“ odpovedala som podráždene, no pritom mi bolo viac než jasné, že ak muž dva mesiace spáva na gauči v obývačke, vzťah sa nemôže radiť do kolónky dobrý.

„Už sa nemienim pretvarovať a večne sa hádať... a teba to tiež nebaví. Pôjdem k matke, a keď predáme byt, kúpim si niečo vlastné, aby ku mne mohol chodiť malý.“

„Predáme...predáme byt a čo?!?“ Prečo by sme ho predávali?!“ habkala som podráždene, tentoraz stojac vedľa postele. Svaly sa mi napínali od zlosti a krv mi šumela v ušiach.

„Tereza... nehodíme sa k sebe, chápeš? Mňa nebaví chodiť domov len na to, aby som tu prespal a hádal sa s tebou,“ povzdychol si a uložil si do kufra ďalší úhľadný komínček.

„Chcem počuť pravý dôvod! To, že to medzi nami nie je ružové, nemusí hneď viesť k rozvodu. Existuje kvantum poradní, odborníkov a...“

„Nieкого som spoznal...“

4. kapitola

Stála som tam. Človek vraj necíti rotáciu zeme, no ja som ju v tej sekunde cítila stonásobne. Točil sa mi celý svet a s ním aj všetky dojmy, predsudky, myšlienky, predsavzatia, ktoré som si dávala každý rok a bezúspešne. Stála som tam, v našej spálni, ktorá sa mala stať útočiskom a miestom, ktoré bude plné intelektuálnych rozhovorov, prdov, sexu, objatí, miestom, ktoré som vždy chcela mať a cítiť sa tak dôležito a zaľúbene.

„Netvár sa tak...“ skočil mi do rotácie a ja som sa len tackavo oprela o dvere, aby som sa mu uhla.

„Chladné je to medzi nami už dlhšie a nebyť tvojho tehotenstva, asi by sme spolu neostali,“ priznal pravdu, pred ktorou som si zakrývala oči ako malé dieťa pred imaginárnymi bubákmi.

Zatvoril kufre. Nepríjemný zvuk zipsu sa rozlieval stenami. Otočil sa ku mne. Obraz sa mi zahmlieval. Nechcela som plakať. Chcela som si udržať tvár a potom utopiť žiaľ a prvotný pocit spackaného života v ukrytej nutele a víne. Juraj, pragmatický, perfektne smečujúci výčitky svedomia, si poopravil kravatu a vykročil ku mne. Zastal. Delilo nás sotva jedno fiktívne pravítko. Tlačilo ma

do hrude, no držalo, nezlomilo sa. Stále som sa dívala na to miesto, kde predtým stál. Bolo to ako sen. Taký, z akého nevyplynie žiadne klišé a čo najskôr sa z neho chcete prebudiť. Taký, ktorý je odrazom skutočnosti a prvé kroky sakramentsky bolia – asi ako chôdza po skle.

„Uvidíš, že takto to bude lepšie...“

„Lepšie? Pre koho? Teba alebo tú ženskú, s ktorou spávaš?!“

„Ja s ňou nespávam, Tereza. Vieš, že nepodvádzam... preto odchádzam. Chcem začať vzťah s inou ženou, no stále byť k tebe férový a ver mi, nemusel by som.“

„Jasné...ty si vlastne dôvod, prečo vzniklo slovo férovosť,“ zlostne som sa uchechtla, no už sa k tomu nevracal.

„Kto to je?!“ nedalo mi.

„Nepoznáš. A prepáč, už musím ísť, mám veľa práce. Ozvem sa.“ A odišiel.

Teraz som ležala v posteli, pritom vtedy som si šla vyplakať oči pri víne a spomínanej nutele. Napriek mojej snahe a vedomiu, že mal pravdu a náš vzťah už dlhé mesiace nestál za viac ako ľútosť, ma jeho odsťahovanie sa mávalo nielen v snoch, ale aj počas bdenia. Chybu som videla aj v sebe. S materským mliekom mi okrem prs odišlo aj sebedovetie. Nevie, či postupne. Určite to nebolo ako lusknutím prstov a ani som sa ľudovo „neprespala“ do zlej nálady. Moje rovesníčky boli v rodení rýchlejšie. Ledva sme s odretými ušami dokončili stredoškolské vzdelanie, už išli tri na materskú a ďalšie sa zapisovali na „čakaciu“ listinu k bocianovi. Ten môj, vypelichaný a slepý, sa opozdil o desať rokov a kilá nadobudnuté počas tehotenstva i ťažké začiatky v podnikaní zapríčinili to, že som bola stopercentnou matkou, stopercentnou podnikateľkou, no tie ďalšie percentá som flákala. Plnšia o desať kí, ktoré sa po tridsiatke skutočne ťažko zhadzujú, a s patričnou dávkou demotivácie som určite pre mužov nebola žiadna sexuálna bomba, očividne ani pre toho môjho. Veď nová milienka hovorila za všetko.

Ráno. Budík. S nevoľou som vytiahla ruku spod periny a snažila sa vypnúť telefón. Raňajší kolotoč sa však nijako nelíšil. Juraj bol o tomto čase už dávno v práci alebo u milienky. Bohvie. Ja som pripravila Adamovi raňajky, sebe kýbeľ kávy a kým ešte spal, nasmerovala som si to do kúpeľne. Jemný mejkap, česanie nepoddajných gaštanových vlasov, ktoré sa mi tehotenstvom preriedili na akúsi nevydarenú parochňu. Pohľad mi padol na ruky. Na pravej sa stále vynímala obrúčka. Stiahlo mi hrdlo. Tak, ako určite každej žene v mojej situácii. Nadýchla som sa a priložila naň palec a ukazovák druhej ruky. Pozrela som sa do zrkadla

na upravenú ženu, rozkysnutú životom a prežíraním, no ak som si odmyslela svoju váhovou kategóriu, bolesť v očiach by nezastrel ani ten najlepší vizážista. Potiahla som. Pomaly, no isto. Už som ho držala v dlani. Prsteň, ktorý sľuboval večnosť. Bol však iba planým sľubom, ktorý sa nedočkal ani jedného okrúhleho výročia. Stála som tam a dívala sa na roztvorenú dlaň. Prstene vybral Juraj a videla som ich až pred úradom. Napriek nášmu odlišnému vkusu ma šokoval jeho výber. Akoby presne vedel, čo by sa mi páčilo. Biele zlato a uprostred malý kamienok. Nič okázalé, nič gýčové. Bola som šťastná. Tehotná a šťastná. Aspoň vtedy. Zatvorila som dlaň, nasmerovala si to do spálne a hodila ho do šperkovnice. Už to bol len šperk. Žiaden symbol.

„Malý je kde?“ opýtala sa ma Magda, keď sa na obed zastavila v kvetinarstve a vybehli sme do neďalekého nákupného centra na obed. Naposledy sme takto obedovali pred Jurajovým odchodom. Odvtedy som sa snažila kamoškám vyhýbať a byť na svoje myšlienky a sebalútosť sama. Až po tom narodeninovom stretnutí v reštaurácii som svoje separačné chůtky potlačila do úzadia.

„Kde asi, v jasliach,“ odpovedala som stručne, dívajúc sa pred seba na tanier plný jedla.

„Jedz...“ zahriakla moje vnútorné myšlienky, akoby ich vedela čítať, no len som neochotne zapichla vidličku do kuraciny.

„Nechutí mi...“ počúvala som si ruky a zrak mi padol na biele miesto, ktoré špatilo opálenú ruku.

„Musíš niečo jesť a nič lepšie sa ti ani nemohlo stať!“ udrela rukoväťou nožíka po plastovom stole, až si vyslúžila nechápavé pohľady oproti sediacich.

„Akože to, že sa mi rozpadla rodina?“

„Juraj bol odjakživa debil. Tváril sa ako veľký majster, pritom si tým inžinierskym titulom mohol vytrieť vieš čo!“

„V práci je dobrý,“ bránila som ho.

„Ále, prosím ťa! Tolko prachov zarobia aj šlapky v nemeckých verejných domoch!“ obohatila ma o informáciu, a nielen mňa, načo sme vybuchli smiechom.

„To som iba počula...“ zakončila rovnako nahlas, aby si niekto nemyslel, že k nim patrí.

„Nebolo to najlepšie, ja viem, ale predsa. Ani som netušila ako a prišlo to. Koniec. On bol tak hrozne pokojný, akoby to plánoval mesiace, chápeš?“

„Teri, úprimne, veď koľko ste spolu nespávali v posteli? A nielen v nej? Myslím, že ťa to síce mrzí, no uvedomovala si si, že skôr či neskôr to príde...“

„Len som netušila, že až tak skoro...“ priznala som potichu.

„Tak vidíš, tichá voda brehy myje! Už len čakať, čo sa vykluje z toho Soninho Božského!“ rypla si a ja som len zagúľala očami.

„Nie každý chlap je hajzel,“ zhodnotila som po prežití menšieho sústa.

„Počuješ sa? To znie tak zúfalo, Teri... ach... Treba mu ukázať, o čo prišiel! Najbližšie, keď ti prinesie Adama z víkendu, obleč sa ako poriadna hriešnica a ukáž sa mu v plnej paráde!“ srkla si z kávy a zagánila na dvoch pubertiakov, ktorých očividne zaujala zmienka o nemeckom dome lásky.

„Ja taká nie som... Vieš to.“

„Ale čo by si taká nebola! Veď možno to je problém.“

„Ako čo? Že nechodím v podväzkoch a vždy pripravená na sex?“

„Aj to, ale hlavne, že sa zanedbávaš. A nemrač sa, vidíš to aj sama. Odovzdala si sa kvetinárstvu, práci, žehleniu jeho hlúpych košiel, ale si skutočne šťastná?“ založila si ruky pod bradu a zapichla do mňa prenikavý pohľad. Uhla som. Paradoxom bolo, že kým som tú jej pichľavú úprimnosť v jednej sekunde neznášala, v druhej som jej ju závidela.

„Večer prídem?“ prihovorila sa mi po otvorení kvetinárstva. Cez boky som si obviazala kvetinovú zásteru a postavila sa za pult.

„Jasné. Aj tak budem sama. Dám chladiť víno,“ žmurkla som na ňu, keď sa zberala na odchod, no skôr ako otvorila dvere, takmer sa s nimi zrazila.

„Nemáte oči?“ vykrikla uhýbajúc sa dverám. Čudovala som sa, že to neokomentovala korenistejšie.

„Prepáčte!“ objavil sa muž zhruba v našom veku a kajúcne ju žiadal o odpustenie.

„Nabudúce sa treba pozerat!“ popravila si šaty, nadvihla ku mne pobavené obočie a stratila sa.

„Prepáčte, ja... Fakt som tú pani nevidel...“ ospravedľujúco sa rozliadal po predajni a pomaly kráčal k pultu.

„To je v poriadku. Stáva sa,“ venovala som mu úsmev.

„Občas som myslou inde,“ uškrnul sa a vzápätí váhavo dodal „počkať... nevoláte sa náhodou Tamara?“

5. kapitola

„Tereza,“ opravila som ho a skúmavo som si ho premerala.

„Ach, jasnéé!“ zvolal a pristúpil k pokladni, aby mi podal ruku. Nechápavo som ňou potriasla.

„A ako sa ti darí?“ pokračoval v konverzácii. Cítila som sa hlúpo, veď som ho nedokázala ani zaradiť a už tobôž nie odpovedať neznámemu človeku na otázku o mojom zničenom živote.

„Ty si ma nepamätáš, však?“ zasmial sa.

„Noo... ani.. ani veľmi nie...“ priznala som, šúchajúc si dlane o seba. Neznámy to však prijal s úsmevom.

„Soňu ale poznáš, však?“

„Kulichovú?“

„Som Kulich,“ usmial sa a vtedy mi to do seba zapadlo. Jeho tvár, rytmus, akým ma vykrúcal na svadobnom parkete a Jurajov nezaujmem, s akým nás pozoroval. On totiž netancoval. Asi sa bál, že mu pošliapem nové lakovky, ktoré si kupoval pri príležitosti pracovných stretnutí, nie na svadbu mojej strelenej priateľky, ako ju nazval.

„Peter?“ zapla som pokazený triedič mien, ktorý mi v mozgu vypovedal službu a vždy priradil nesprávne meno.

„Paľo, ale to je v poriadku. Aj Peter by sa mi hodilo,“ zasmial sa a opäť mi podal ruku, no tentoraz som ju stlačila s istotou, že predomnou nestojí nejaký psychopat s chloroformom vo vauku.

„Ako sa ti darí?“ opýtal sa opäť.

„Rovnako. Pracujem v kvetinárstve, starám sa o syna...“

„A čo ten zamračený pán zo stoličky?“ rypol do Juraja, ktorý ho celý večer prepichoval pohľadom a vzdychal nad našimi tanečnými kreáciami. Hneď po hádzaní kytice sa pobral domov. Svokra nám strážila Adamka a ja som odmietala odísť v časovom rozmedzí, ktoré patrilo dôchodcom a Jurajovi. Bavila som sa až do rána.

„Juraj stále pracuje a stále netancuje,“ zasmiala som sa, i keď trpkosť na jazyku ako po rozhrýnutí jadierka v hrozne ma sprevádzal stále.

„To by chcelo zorganizovať ďalšiu svadbu...“

„A čo ti môžem ponúknuť?“ prerušila som to niečo, čo nad nami viselo. Zahrabol si v tmavohnedých, na ježka ostrihaných vlasoch, otočil sa ku kvetom a zadumane si poškriabal malú briadku.

„Rodičia oslavujú zlatú svadbu, tak by som rád kúpil nejakú kyticu pre mamu. Vieš, otec ma posiela,“ zasmial sa.

„Na aký termín? A z akých kvetov?“ vytiahla som svoj notes, v ktorom svietil jeden dátum. Uvedomila som si to až dnes, a to som ho otvárala každý deň niekoľkokrát. Vychádzalo to presne na zajtra. Naše výročie. Depka sa mi opäť ovinula okolo chodidiel a pomaly sa šplhala ostrými pazúrami až k hlave. Určite do nej chcela vojsť, naklásať vajíčka a počkať, kým sa z nej vyliahnú ďalší démoni a urobia zo mňa chodiacu liaheň negativizmu.

„To by som nechal na teba. Z kvetov poznám len ruže, ktoré som brával na svadby a karafiáty, tie zas na pohreby.“ Opäť sa zasmial, no na to som len mechanicky prikývla.

„A dátum... budúcu sobotu.“

„Poznačím si to. Výber kvetov teda necháš na mňa?“

„Áno, verím tvojim schopnostiam. Už je dosť hodín... musím do práce, končí mi prestávka,“ dodal rýchlo, nakoľko moja pozornosť bola sústredená na ten prekliaty dátum.

„Keby sa niečo zmenilo, myslím s dátumom, tu je moja vizitka,“ zmobilizovala som svoje sily a podala mu ju so silným úsmevom.

„Tak v sobotu,“ žmurkol a stratil sa vo dverách.

„Pôjdeš so mnou zajtra na zábavu. Soňa ide do divadla s tým jej, tak aspoň my dve sa zabavíme,“ oznámila mi Magda v telefóne.

„Ešte ťa to neprešlo?“ zamkla som kľúčom predajňu a ponáhľala sa po Adamka do jaslí.

„Malého dáš Jurovi, alebo segre. Určite ti pomôže. Veď vie, čo prežívaš!“

„Magdi, nechcem ti kaziť ilúzie, no zajtra by sme mali mať výročie... maximálne sa opijem a zničím ti večer,“ mraučala som do telefónu a snažila sa ju dostatočne znechutiť, aby stratila elán presvedčiť ma, a tak by som sa mohla doma pokojne utápať vo fotkách a beznádeji.

„Ale pôjdeš! Nájdem ti milenca!“

6. kapitola

Piatok

Akoby sa celý svet dohodol, že potrebujem reset, ako aj stráviť fakt, že odo mňa odišiel muž. Magda trvala na svojich slovách a aj keď mi tvrdila, že stráženie nechá na mňa, zavolala Júlii a poprosila ju o zhovievavosť. Sestra, ktorá nikdy netajila svoj názor na Juraja, mi volala ešte vo štvrtok večer, že Adamka vyzdvihne z jaslí ona a ja to mám len ráno oznámiť učiteľke.

„Magda má pravdu,“ prerušila moje náznaky cúvania z ich plánu. Práve sestra ma s ňou zoznámila. Aj jej pomáhala zabudnúť na mizérie, ktoré občas prinášal zlý výber partnera.

„Neviem, či práve toto je to, čo mi pomôže,“ zapájala som skepticizmus.

„Teri, prestaň. On si niekde užíva s akousi ženskou a kaše na to, že doma má nešťastnú manželku a syna. A ty, namiesto toho, aby si mu to oplatila, chceš kysnúť na gauči a ľutovať sa? Nemali ste sex minimálne pol roka. Čo si myslíš, že muža baví si tak dlho honiť?! Ktovie, či tá jeho nová rajda bola jediná,“ snažila sa ma podporiť teóriou, ktorá mi veru náladu na zábavu nedodala.

„A kto povedal, že by som bola na gauči?“ odfrkla som ignorujúc jej teóriu o manželovi.

„Určite by si sa zabavila...“ dodala sarkasticky, a tak som privolila. Čo iné mi ostávalo?

Juraj mal tento víkend pracovnú akciu, a tak mu vyhovovalo, že budem mať malého u seba a mne zase vyhovovalo, že ho v deň D nevidím.

Dorazila som do jaslí. Odopla som Adama z autosedačky, poprosila ho, aby jedol polievku rukami, nie vlasmi, čo bola jeho nová zábavka a vykročili sme ku škôlke. Odrazu som zastavila a mala som čo robiť, aby mi malý nevytrhol ruku z pántov.

„Tati!“ skríkol, rýchlo sme prešli cez cestu a keď som ho pustila, s veľkým krikom sa mu hodil do náručia. Pohľad na nich ma zabol. Uvedomovala som si, že vďaka nášmu zničenému vzťahu raz bude Adam trpieť.

„Ako si za tie dni vyrástol,“ povzdychol si, chytil ho za ruku a postavil sa tvárou ku mne. Musela som uhnúť pohľadom a otočiť sa k jasliam. Nevedela som, čo mu povedať. Jedna časť mňa by urobila scénu hodnú hereckej roly na

červenom koberci, druhá by sa mu hodila okolo krku a čakala na zázrak. A tak som tam len stála a verila, že začne prvý.

„Prepáč, že som sa neozval...“ začal po chvíli. Aj tie škodoradostné vrabce sediace na dube toho povedali viac.

„V pohode,“ mykla som plecami.

„Rád by som sa s tebou porozprával,“ zohol sa k synovi a odštartoval ho v pretekoch, ktoré mu vymyslel, keď sa chcel so mnou hádať a nemal to srdce robiť to pred ním. Keď sa s krikom pretekára rozbehol do dvora, otočil sa ku mne.

„Kým nás nerozvedú, mali by sme si dohodnúť pravidlá a aj sumu, koľko ti mám mesačne posielat'. Náklady na byt som ochotný hradiť ja. Už si nad tým premýšľala?“ prekvapil ma svojou perspektívou budúcnosti. Magda mala pravdu. Skutočne som bola príliš naivná, až by som mohla robiť lekcie o tom, kam až siahajú hranice naivnosti.

„Nie, ale ty mi určite povieš, na čo si prišiel.“

„Chceš sa opäť hádať?“ opýtal sa podráždene, no neodpovedala som. Radšej som vykročila za Adamom, ktorý už stál pred dverami jaslí.

„Správaš sa ako decko, Tereza. Som ústretový, chcem ti vyhovieť a nerobiť žiadne obštrukcie ohľadom toho, že malý ostane s tebou a ...“

„Tak to by som sa na to pozrela, keby si mal s týmto problém! To ty si ten, čo odišiel!“

„Aha. takže by ti bolo lepšie, keby som ostal s tebou, naďalej by sme sa hádali a popritom by som sa stretával s inou ženou?“

„A nechodil si za ňou?“ otočila som sa k nemu a zaskočený výraz v jeho očiach ma zabolel ešte viac. Kto mlčí, ten svedčí a Juraj sa do vlastnej pasce chytil sám.

V jaslích sme to vybavili rýchlo. Viac-menej som ho ignorovala a kým pomáhal Adamovi s obutím, dohodla som sa s učiteľkou na netradičnom vyzdvihnutí, vypýtala si ten najsladší bozk na čelo a vypochoďovala z budovy.

„Počkaj!“ začula som zabuchnutie dverí.

„Ponáhľam sa do práce. Za mňa obchod nikto neotvorí!“ kráčala som ďalej k autu a modlila sa, aby mi dal pokoj. Vtáky opäť splnili svoj účel a po práci som sa mohla hnať do umyvárky.

„Stoj!“ Prudko ma chytil za zápästie a otočil k sebe, až ma zadkom pritlačil k autu. Po dlhom čase bol tak blízko a zároveň ďaleko.

„Čo ešte chceš?! Požehnanie?“

„Nechcem, aby to takto skončilo. Máme spolu syna a mali by sme aspoň kvôli nemu akceptovať jeden druhého...“ uvoľnil zovretie a ja som si musela počúvať červené miesto.

„Ja ti v stretávaní brániť nebudem, dokonca mi nebude prekážať, ak si ho bude brávať tvoja matka, ale ty odo mňa nežiadaj žiadne rozhršenie.“

„Si krutá, Tereza.“

Otočila som sa k autu, otvorila dvere a sadla si. Juraj ich stále držal a zízal na mňa, ako som si trasúcou rukou zapínala bás a bojovala s malou dierkou v zapalovaní. Motor sa rozozvučal a rukami som pevne obopla volant.

„Chcel som sa len porozprávať...“

„Myslím, že som svoj názor vyjadrila jasne.“

„Vari si predpokladala iný koniec? Veď sme pri sebe neboli šťastní!“ rozhodil opäť rukami a poškrabal sa po zvrštenom čele.

„Juraj, existujú poradne, rozhovory, možno keby sme si sadli a na rovinu sa o tom porozprávali, ale ty riešiš náš problém v cudzom náručí a ja sa nemám o čom rozprávať.“

„Nikdy si nevyzerala, že naše problémy mieniš riešiť.“

„A ja som si nikdy nemyslela, že vymeniš rodinu za príležitostný sex.“

„Kým som sa neodšťahoval, tak som s ňou nespál!“ ohradil sa, no to už som si odopla pás, nahla sa k dverám, ktoré držal a prudko ich zatvorila. Cítila som jeho pohľad na pulzujúcom spánku, možno som mu aj krivdila a správala sa nedospelo, no ruka zaradila rýchlosť a za hrabania kolies v štrku som sa odpichla z parkoviska. Možno som spôsobila infarkt niektorým vrahcom, možno jemu, možno som sa zachovala zbabelo, no už som sa nedokázala tváriť. Už nie.

Deň v kvetinárstve ubehol rýchlo. S prestávkami som odbiehala do skladu, revala, utierala si roztečenú maskaru a nadávala na mužské plemeno. Lútosť vystriedali pocity viny, a tak som hodinu pred záverečnou obchod zatvorila, namierila si to do umyvárky a potom domov.

„Dnes sa na to necítim,“ zavolala som Magde hneď po tom, ako mi volala Júlia, že už Adama vyzdvihla a večer sa mám zabaviť. V komore som počas záchvatu upratovania a revania našla niekoľko fliaš s naším svadobným vínom. Kolka to bola irónia otvárať ho s vedomím, že všetko bola len fraška.

„Preboha, tebe sa tie pocity striedajú ako tehotnej. Nie si, však?“ lamentovala.

„Jedine, ak by sa zopakoval ten Boží zázrak...“

„Tak kto to bol?“

„No kto asi... Chcel sa rozprávať. Vraj ako dospelý.“